

— Ali kdor prav pogleda (Radices p. 84), bo vidil, de gosp. Miklošič ne reče, de je „snik“ prilog, tudi ne reče, de „snik“ ampak de „sničav“ radovedniga pomeni, pa tudi ne pové, kakor sicer veči del pri družih besedah, kje se beseda „snik“ še najde, ki je v svojih bogatih nabirah nimata ne Dobrovski ne Kopitar. Dokler pa ni spričano, de se beseda v starih bukvah najde, se sme soditi, de je nova; iz nove besede pa stare izpeljavati, bi bilo napak. Sničav je pa stara beseda, in de radovedniga pomeni, nam je iz bukev léta 1324 prvi izkazal gosp. Šafarik; lépa hvala mu bodi! S to opombo želim odverniti, de bi se nam zmota, ki je v povédanem sestavku iz negotove besede „snik“ izpeljana in na ondi vpervič izmišljene „snika“ „snikov“ i. t. d. natvežena, v kake bukve ne vrinila.

Metelko.

Slovensko društvo v Celjovcu.

Gosp. Matija Majer in gosp. Einspieler iz Celjovca, katerih iména v zlatih bukvah naše matere Slovenije zapisane stojé, sta nas pretečeni teden v Ljubljani obiskala in nam veselo novico prinésla, de se je tudi v Celjovcu slovensko društvo začelo. Pravo! Take domorodne društva so dan današnji po Slovenskim v vsih poglavnih mestih potrebne v pomoč in povzdigo slovenske národnosti. Toliko časa zanemarjeni Slovenci imamo, kamor koli pogledamo, veliko opraviti — povsod je ne obdelovaniga poljá veliko. K temu pa je združene moči potreba — in to so narodne društva. Kdor koli ima pravo ljubezin do domovine, pristopi zdej k narodnim družtvam. Pa, žali Bog! de se marsikter domorodca (Patrioten) hlini, ki je, če ga na tanjko pregledaš, le samopašec (Egoist)! — Bog daj Celjovškemu družtvu svoj blagoslov! V Celjovcu ga še posebno potrebujejo!

Ban Jelačić Slovanski Lipi v Pragi.

Slavno društvo! Ljubljeni bratje! Moje dozdanje dela vam kažejo, za kogá se poganjam in kaj de želim. Kakor sim od ljubezni do slovanstva nadušen, ravno tako sim tudi do živiga prepričan, de je slovanstvo nar močnejši podpora avstrijskiga cesarstva, de pa nasproti tudi slovanstvo brez Avstrije obstati ne more, in „ako bi Avstrije ne bilo, bi jo mi še le vstvariti mógli.“ Ni tedej pametniga človeka, ki bi ne spoznal, de je obstanje Avstrijskiga z obstanjem slovanstva, in tega z unim, v nar tesnejši zavezi.

Moja dolžnost kot iskreniga Slovana je tedej bila, iz sovražtva do slovanstva izvirajočo, Avstrii protivno stranko v Pešti ponižati in zatréti: ali med tem ko sim se čez Pešt — gnjezdo madžarskiga gospodarstva — vzdignil, so stopili v Peštu naši obojni sovražniki na noge, in ko bi bili ti na Dunaji premagali, bi bila moja zmaga v Peštu le zmaga na pol, in toliko terdnejši bi se bila oblast naših sovražnikov na Dunaji vstanovila. Tedej sim se s svojo armado proti Dunaju vernil, ukrotiti slovanskiga sovražnika v poglavitnem mestu Avstrijskiga. Brezkončno je bilo moje veselje, ko sim vidil, de so naši češki bratje — z menoj edine misli, katero so njih poslanci, zapustivši Dunajski državni zbor, poterdili — svoje zmagovavne bandera pred Dunajsko mesto prinéšli, de bi meni in moji armadi bratovsko roko podali in tukaj ali junaško zmagali ali pa slavno padli.

Mene je prepričanje pred Dunaj pripeljalo, de veljá sovražniku slovanstva, in nadjam se, de Vi moje djanje ne le razumete, temuč tudi podpirate.

V glavnim stanišu horvaško-slavonske armade Cvel-faksingu 22. kozoperska 1848.

Spremite moj pozdrav!

Jelačić s./r. ban.

Na to pismo je slovanska lipa slavnemu banu 25. kozoperska odgovor dala, v katerim svojo serčno radost na znanje da, de je svitli ban s svojo junaško ar-

mado iskreni branitelj slovanske slobode in avstrijskiga cesarstva, — de mu popolnoma zaupa in de bo po vsi svoji moči njegovo slavno prizadevanje podpirala.

Pazite ljubi bratje Slovenci!

Iz Štajarskiga.

Gospod Smrekar, ki ste ga sami Slovenci v Se-venci (Lichtenwald) poslanca za Dunajski državni zbor izvolili, je v seji 14. kozoperska tega léta tirjal, de imajo Dunajčani neprenehama in terdno z Madžarji sklenjeni biti. Po takim bi se mogli po njegovih mislih in željah Madžari v puntarskim djanji proti milimu ustavnimu Cesarju, in proti banu gosp. Jelačiću, kateri za obdržanje avstrijskiga cesarstva tudi v pridu vsih Slovincov terdno dela, podpirati —!

Ali je gosp. Smrekar te izdajavske, upanju Slovincov nasprotne besede po duhu in po željah svojih voljivcov govoril? — O, ne bo dal! — Slovenci, v katerih iménu on govori, niso Madžaroni, ne Nemškutarji, tudi ne Lahuni; oni so serčni in zvesti Slovenci, goreči za narod in za domovino, vneti za Avstrijskiga ustavniga Cesarja Ferdinanda I.

Žalostno je, de ti Slovenci nič od pregrejšnjiga govorjenja tega poslanca ne vedó, kér tacih listov v roke ne dobijo, de bi se prepričali, kakošniga možá de so izbrali in na Dunaj poslali. Ali bi pač dobro bilo, ko bi slovenske novine imeli, v katerih bi se besede brale, ktere v zbornici poslanci govoré, de bi bolj na tanjko vidili, kako se naši poslanci v Beču obnašajo, ali nam po volji ravnaajo, ali ne.

Jez mislim, de bi potreba bilo, de bi voljivci gosp. Smrekarja, kér čez mejo narodnih naročil govori in dela, iz državniga zbora nazaj poklicali in ga odstavili, na mesto njega pa družiga, Slovincam zvestiga poslanca izvolili. Sluga, ki svojimu gospodarju v roke ne dela, bo od hiše izgnan; ki ga je najel, ima tudi pravico, ga pognati.

Ljubi voljivci! zastopite me, vzemite si v serce te besede, ktere pridejo iz serca rodoljubiga Slovenca in prijatla vsih pravih Slovincov.

Tudi gospod Gajer na Dolenskim v Mirni izvoljeni poslanec, je od nog do glave nemškutar in madžaron, in kot zvest prijatelj gosp. Smrekarja, tudi ni poročnik svojih voljivcov. Ta gospod Gajer, ki vé v svoji štacuni kmetam za en krajcar veliko govoriti, v državnim zboru na Dunaju še ni ene besedice pregovoril, ako ravno vsaki mesec 100 goldinarjev v srebru vleče. —

Ljubi voljivci, pokličite ga domú, odstavite ga, če vam je ljuba vaša domovina, vaša rodovina, v kateri so tudi naši ljubi sosedje Horvatje zapopadeni, ki se zdaj za vés slovenski rod, za pravico, za ustavno Avstrijo, za našiga miliga ustavniga Cesarja Ferdinanda I. vojskujejo.

Možjé, po domače vkupej stopimo, za domovino in za narodne reči se potegnimo, pazljivi bodimo, de nas lastni rojaki ne prodajo — časi so čudni in težavni za nas Slovence. Resnično vam povém, mi si bomo slabó postlali, in prepóžno se bomo kesali, ako ne bomo svojih sovražnikov, kateri se nam sladkajo, spoznali in jih neškodljive storili. —

Rotar.

Nova šola kmetijstva v Ljubljani.

Sliši se, de bo nek kmetijstva zveden mož, kterimu se bosta morebiti še dva pomočnika pridružila, poduk kmetijstva v slovenskim jeziku mesca grudna v Ljubljani začel. Ta poduk se ne bo dajal v visoko učeni besedi, ampak práv po domače v prijaznih pomenjkih, také de ga bo prost človek z enako lahkoto razumel, kakor učeni gospod. Tudi ne bo ta poduk ustenih vednost (theoretisches Wissen) razlagal, ampak le to, kar v kmetijsko djansko življenje (practisches Leben) séga.

Vsak človek bo smel brez plačila to šolo obis-